

amb una cara de pomes agres que espanta, es redacta el veredict. I és tant tard, ha costat tant arribar fins aquí que, literalment, tots corren cap a l'ajuntament a gambades, i a mi em toca també seguir-los esbufegant i contagiada d'aquest mal cos que els ha quedat.

Sort que des d'un extrem discret del balcó puc veure que la Porxada és una festa i que el resultat no l'aigualeix. I sort que els dos caps de colla tenen un carisma que ja el voldrien molts líders, quan surten al balcó i els planten un *micro* al davant. Esportivament feliciten el contrincant, merescudament agraeixen l'esforç a les seves tropes i sensualment s'intercanvien mocadors i samarretes i es fan un petó als llavis. Una nova generació de líders és aquí per quedar-se, anoto, i feia molt de temps que no veia una capacitat com la seva per moure tant esforç de franc. Faig una última ullada a la Porxada abans de marxar. Serà l'última imatge que m'emporti d'aquesta Festa Major, l'última que anotaré a la llibreta de relatora que m'ha acompanyat en aquesta maratón bicolor tan estranya i inexplicable. I l'última imatge, senyors meus, tornen a ser unes mans. Què dic unes, centenars. Són els centenars de mans que s'alcen, saluden i voleien en senyal de més festa

Faig una última ullada a la Porxada abans de marxar. Serà l'última imatge que m'emporti d'aquesta Festa Major, l'última que anotaré a la llibreta de relatora que m'ha acompanyat en aquesta maratón bicolor tan estranya i inexplicable. I l'última imatge, senyors meus, tornen a ser unes mans. Què dic unes, centenars. Són els centenars de mans que s'alcen, saluden i voleien en senyal de més festa. Són les mans blanques i blaves dels que escriuen reptes, munten barres i desmunten envelats, les mans d'una generació de jovent que reclama ser i fer. Ai del dia que les pleguin, les mans, que ja podreu plegar la paradeta, Granollers. Per mi, aquesta ciutat no és ni blanca ni blava. Aquesta ciutat que teniu i que diuen que ja passa a dir-se Granolleig l'endemà mateix del diumenge de Festa Major si és una cosa és JOVE. Teniu un tresor que fitxarien a cop de talonari ciutats, equips de futbol i partits polítics, amics meus. No feu el disbarat de deixar-vos-els perdre, no els hi feu guiar tant el poder, cuideu-los, escolteu-vos-els, confieu-hi, perquè tenir un jovent d'aquesta pasta no és pagat amb diners.

P.S: Tanco la llibreta, Granollers. No hagués dit mai que una Festa Major m'hauria fet pensar ni escriure tant. Gràcies per deixar-me ser blanca i blava a l'hora i gràcies per tot l'afecte que m'heu regalat. No sóc de festa majors, jo, no ho he estat mai, però em temo que l'any que ve no me'n podré estar de venir i comprovar com està la força blanca i com està la força blava. Una abraçada.

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 26 i 31 d'agost i 1 i 2 de setembre (cada dia un capítol diferent).

També el trobareu els mateixos dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada.

El relat de la Festa Major:

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Gemma Ruiz
Composició i distribució: Copy Portalè
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

Ajuntament Granollers

El relat de Festa Major per Gemma Ruiz #festejabib

Relat 4 / 1-09-2013

La pasta d'una festa major.

He esmorzat amb blancs, he fet el vermut amb blaus, he ruixat al correaigua blanc i he passat rajoles des de la banda blava, ja n'hi ha prou. Hi ha bicefàlies insostenibles, si no és que tens la pell molt gruixuda o bé et dediques a la política, i no és el cas. L'últim dia de Festa Major em vesteixo de persona normal, ja m'entenen, i entro al Palau d'Esports amb l'objectiu de descobrir, finalment, com es pasta una festa major. A veure si de l'art de fer rajoles en puc treure alguna conclusió de com es cuina un sarau d'aquesta magnitud. I abans no entrin els reis de la tarda, els rajolers, em miro bé aquest estadi que em diuen que els granollerins només omplen com un ou per veure una competició que no té ni lliga, ni Champions, ni messis ni contractes esgarrifosament i estratosfèricament milionaris: la rajolada. I això que tenen el seu equip d'handbol a la Divisió d'Honor...Que en són de curiosos, aquests altres vallesans. De sobte m'adono que veig mans per tot arreu: als logos de l'Handbol Granollers a la graderia, al pòster de benvinguda que presideix l'estadi, a la pista mentre pasten... O són molt sapastres amb els peus o tenen algun do ocult a les mans, els de Granollers, que tot el més crucial s'ho juguin refiant-se d'elles: l'estirada de corda, la passada de rajoles, tot va de mans, en aquesta ciutat. I a les mans dels rajolers estem, també aquesta tarda, encara que trobo que no se'ls fa el cas que es mereixen. D'acord que la primera imatge del fang apilat a la pista no és gens atractiva, gens, dues enormes tifarades de cavall no ho han estat mai, que jo sàpiga. Però el mèrit d'aquests artesans el sé reconèixer d'immediat, i m'obligo a fer fugir l'escatològica estampa del meu cap al galop. I allò que els deia del cas, els tenen desaproveïats, aquests altruistes rajolers. Agafin el Pep Callau, que és un tot terreny admirable, posin-lo a un pam de cada competidor i facin-lo descriure cada moviment, cada sospir, cada ordre i cada estratègia com si fos una final de Champions. Ja veurien quin silenci que es faria a l'estadi mentre de la gran tifarada en fan sortir miraculosament rajoles. A mi em va faltar això, sentir-los més a prop, acompanyar-los en aquest esforç d'artesanía que tan meritòriament ens acosta a la nostra tradició.

Fet el suggeriment, ara tanquin els ulls. Sí? Ho han fet? Perquè som al cine. Ara els haig d'explicar una pel·lícula, la que diuen que tants i tants granollerins matarien per veure. El títol: 'La deliberació del jurat'. Sí, senyors, jo hi vaig ser, i això és el que va passar.

Em fan entrar a la Masia Tres Torres ràpid i per una porta del darrera, i em petrifica el xoc sonor que experimento: tota la cridòria de la rajolada que encara em ressonava dins del cap s'esfuma i, de cop i volta, tot és silenci. En estat de màxima alerta em trobo en una sala de reunions, impersonal, freda, que té bastant de subseu de la CIA en algun país sud-americà, si seguim la broma de la pel·lícula. Imaginin-s'ho: una taula quadrada al mig, mobles d'oficina delimitant el perímetre d'acció i un color gris de gos com fuig que ho impregna tot. Ni rastre de la Festa Major, ni blanc, ni blau, ni mocadors, ni confeti, res, tot és seriós, funcional, asexual i extirpat de sentiments. Tot? Bé, tot no. Descobreixo un alè de vida, una mica d'ànima en una fotografia ampliada de la Porxada un dia de mercat als anys seixanta. I em tranquil·litza, no es pensin, comprovar que encara sóc a Granollers encara que sembli que hagi entrat en una altra dimensió.

Comparteixo pica-pica a peu dret amb el jurat, a qui no pregunto ni el nom per no incomodar, perquè me'ls trobo com uns adolescents a punt de fer la Selectivitat, fets un flam. Són la mar de normals, penso. L'anonimat i misteri sacrosant a què se'ls sotmet em sembla que no els fa gens de justícia, jo mateixa me'ls imaginava més alts i cepats i amb unes cares furioses assedegades de lluita de les que fan tremolar. I els que mig tremolen són ells.

És el moment de seure, cadascú tindrà un boli Bic vermell, un full en blanc de paper reciclat i una ampolleta d'aigua. Estan cara a cara, es miren i ningú no diu ni piu. Torno a quedar impressionada. Aquí no s'hi discutirà ni el salari mínim interprofessional, ni la llei de consultes, ni la clonació de cèl·lules mare, senyors meus, aquí s'hi deliberarà un joc, una festa, i el rigor i la seriositat que respiro em sembla increïble, com si m'estiguessin prenent el pèl, com si esperessin que un d'ells pronunciï la paraula clau que doni l'ordre d'esclatar a riure, de treure el cava i de fer entrar els *mariaxís*. Però no passa pas, el compromís no és de cartró pedra, es creuen aquest paper com si fossin els portadors del foc dels déus, els ho ben juro. Una prova: l'única que podrà continuar picant durant tota la deliberació seré jo. Ells, cap dels nou, no tocarà cap més croqueta.

I comencen les exposicions. Per torn estrictament minutat de paraula van explicant, amb la veu encara tímida, les impressions d'aquesta festa. I no hi han vist cap color clar, a la ciutat. Aquest any els costa, com si els traguessin un queixal, dir si Granollers ha estat blanca o blava.

El relat de Festa Major

Per tretzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Mollner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vicenç Villatoro

i Juanjo Saëz. Aquest 2013 el relat rau en la periodista cultural Gemma Ruiz. Esteu preparats per escoltar i llegir el "*Gemma Ruiz. Festa Major de Blancs i Blaus. Granollers*"?

Qui és Gemma Ruiz?

Periodista cultural, des de 1997 és la cara visible de les cròniques artístiques, teatrals i musicals dels serveis informatius de TV3.

Ho temen tots des de bon començament, que aquesta nit serà molt més que complicada. Jo els escolto atenta i m'impressionen novament. Volen saber en què coincideixen tots, en les seves observacions de la festa? Doncs en voler-ne més. Volen més participació, més inventiva, més creativitat, més novetats, més activitats, més implicació, més, més, més.

Major per tan important com per aplicar-li un grau d'exigència tan elevat, em fa enveja i m'entristeix que no passi això mateix al món real, que no hi hagi taules de ciutadans a cada carrer fent llistes quilomètriques amb el que ha fallat i li ha faltat a cada legislatura, exigint més i més i més als que tenen la responsabilitat, i no només la simple xamba de manar-nos.

Però estem encallats. De tant com han agradat totes dues colles, de tants mèrits repartits com els hi veuen, la cosa no avança. Els uns l'han clavada amb això, sí, però és que els altres han fet diana amb allò altre. I no sortim d'aquí, no hi ha nassos de desbancar cap de les dues colles. I comencen a estar tocats, ho veig. No els satisfarà cap dels dos resultats possibles i es van posant nerviosos, masteguen la frustració de no haver trobat una raó de pes que decanti la balança.

Els tècnics que ens acompanyen i que supervisen la deliberació des d'un segon pla, a la desesperada, s'aixequen i els planten les safates de tapetes al mig de la taula, una maniobra per veure si el jurat s'anima, s'eixoriveix i es desencalla. Però és inútil, ja els he avançat que l'única que gosa tornar a picar sóc jo, la relatora que mira, escolta i apunta i no obre boca durant dues hores, cosa que em costa un esforç titànic, creguin-me. Està prohibit declarar un empat, nois, espavil·lin-se perquè farem salat. Però ja hi tornem a ser: a cada medalla per uns, una medalla per als altres, no hi ha argumentació que no s'acabi amb una d'homònima per a l'altra colla. Els colors del jurat estan equànimement repartits, meitat filoblaus, meitat filoblancs, i al final, la militància s'imposa. No ho diuen obertament, però jo els llegeixo el pensament, i m'atreveixo a resumir-lo així: si totes dues colles ho han fet tan igual de bé, perdre per perdre, que perdin els altres. I arriba el moment que els números han de rescatar les paraules, que decideixin els punts de les proves. No els agrada, a cap, els raca no haver pogut decidir el millor, els és de molt mal empassar però no tenen escapatòria. I per un punt de més, ja saben que van sortir els blaus guanyadors. I no hi ha celebració ni aplaudiments, ni alegria, semblen que s'aixequin d'un funeral, tots nou jurats, fins i tot encaixen les mans com si es donessin el condol.

Ha retransmès en directe les cerimònies dels premis literaris Planeta, Ramon Llull, Josep Pla i Nadal; i ens ha informat del panorama teatral del país des dels programes televisius Barcelona aixeca el teló (TV3) i Escena (Canal 33). El 2005 i 2007 el programa La Nit al Dia, dirigit per Mònica Terribas, va obtenir el Premi Butaca al millor mitjà de difusió teatral per les connexions en directe i diàries que la Gemma va fer durant set anys en el programa.

Enviada especial com a conductora de directes a esdeveniments culturals de ressò internacional com la Biennial d'Art de Venècia, els Premis Max de Teatre, el Festival Internacional de Música de Benicàssim i les setmanes de la moda de Nova York, París i Madrid, aquest 2013 aterra a Granollers com a cronista de luxe de la Festa Major de Blancs i Blaus.